

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Aschenbrennerovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca v právnej veci žalobcu A. Š., bytom N., zastúpeného JUDr. D. M., advokátom so sídlom S., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/225/3134-28372/2005/991048-r zo dňa 5.5.2005, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. februára 2007 č. 1S 180/05-34 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **potvrďuje** rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. februára 2007 č. 1S 180/05-34.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 1809,50 Sk k rukám advokáta JUDr. D. M. v lehote 10 dní od doručenia tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/225/3134-28372/2005/991048-r zo dňa 5.5.2005 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu v sume 8 406,- Sk. Podľa názoru krajského súdu žalovaný pochybil, keď potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorý zastavil konanie pre nesplnenie podmienok konania z dôvodu, že žalobca neodstránil vady odvolania v určenej lehote. Vzniknuté pochybnosti o doručovaní zásielky neboli odstránené, preto nemožno ustáliť, že preskúmané rozhodnutie je v súlade so zákonom. Krajský súd zdôraznil, že v danom prípade nestačilo vec posudzovať len z čisto formálneho hľadiska, ale bolo potrebné vychádzať z podstaty veci, a to tým skôr, že vo veci rozhodujúce správne

orgány jednoznačne nevyvrátili pochybnosti o dodržaní procesnej lehoty na odstránenie nedostatkov odvolania.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie potvrdí.

Žalovaný sa nestotožnil s konštatovaním súdu, že vec bola správnymi orgánmi posúdená len z formálneho hľadiska a vo veci neboli vyvrátené pochybnosti o dodržaní procesnej lehoty na odstránenie nedostatkov odvolania. Podľa žalovaného len krajský súd konštatuje pochybnosti o doručovaní zásielky, pričom daňové orgány pri posudzovaní doručovania odvolania nemali žiadne pochybnosti o tom, že daňovník nedodrжал lehotu 15 dní na doplnenie odvolania. Žalovaný mal na základe listu Slovenskej pošty, a.s., Prešov zo dňa 18.3.2005 za preukázané, že zásielka obsahujúca doplnenie odvolania žalobcu bola na Pošte S. prijatá dňa 5.2.2005, teda v deň nasledujúci po uplynutí zákonnej lehoty na podanie odvolania. Zároveň bolo preukázané, že žalobcom predložený podací lístok s kontrolným odtlačkom pečiatky Pošty S. s dátumom 4.2.2005 je ako dôkaz neúčinný, keďže listom Slovenskej pošty, a.s. zo dňa 24.3.2005 bolo potvrdené, že odtlačok pečiatky na predložennom podacom lístku sa na Pošte S. nenachádza. Na základe týchto skutočností teda na strane žalovaného neexistujú žiadne pochybnosti o tom, že daňovník podal doplnenie odvolania po uplynutí lehoty určenej správcom dane, a preto správca dane bol postupoval správne, keď odvolacie konanie zastavil.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojich tvrdeniach uvádzaných v žalobe a navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Žalobca zdôraznil, že v konaní predložil jednoznačný dôkaz o včasnom podaní doplnenia odvolania a silu tohto dôkazu nemôže vyvrátiť ani to, či a kedy bola táto zásielka zaevidovaná v prijímacej pošte doporučených zásielok Pošty S..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 212 ods. 1 O.s.p. na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa spisu krajského súdu a pripojeného administratívneho spisu v predmetnom konaní je podľa žaloby podstatnou otázkou zákonnosť postupu žalovaného v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších zmien (ďalej iba „zákon“).

Žalobca v žalobe okrem iného uviedol, že nezákonnosť rozhodnutia spočíva aj v tom, že žalovaný neodstránil ním namietanú vadu o porušení § 22 ods. 1 zákona tým, že mu neumožnil nahliadnutím do spisu oboznámiť sa s vyjadrením Regionálneho poštového centra Slovenskej pošty, a.s., Prešov, ktoré bolo v konaní použité ako rozhodujúci dôkaz pre rozhodnutie.

Posúdením uvedenej námietky žalobcu dospel odvolací súd k záveru, že jeho námietka je dôvodná.

Pre daňové konanie okrem iných zásad uvedených v § 2 zákona platí aj zásada materiálnej pravdy, v zmysle ktorej je povinnosťou správcu dane zistiť úplne a presne skutočný stav prejednávanej daňovej veci a až následne rozhodnúť. K tomuto ako prostriedok slúži aj dokazovanie upravené ustanovením § 29 zákona.

Podľa odseku 8 uvedeného ustanovenia daňový subjekt preukazuje skutočnosť,

na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania.

Zo spisu správcu dane je nesporné, že správca dane po tom, ako žalobca spolu s odvolaním proti rozhodnutiu o zastavení odvolacieho konania predložil podací listok, vykonal dokazovanie na odstránenie rozporu v dátume podania zásielky, ktorou žalobca doplnil svoje odvolanie, a to dožiadanim na Slovenskú poštu, a.s., Prešov. Dožiadaný orgán na základe tohto zaslal správcovi dane písomnú odpoveď, ktorú neskôr na požiadanie správcu dane doplnil.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalovaného bol tento dôkaz základom posúdenia námietok vznesených žalobcom.

Podľa žalovaného bol zistený dôkaz tak jednoznačný, že nemal žiadne pochybnosti nielen o správnosti záveru správcu dane, ale ani nevidel potrebu vyzvania žalobcu správcom dane oboznámiť sa so zisteným rozporom, a tak mu umožniť prípadne predložiť alebo navrhnúť dôkazy. Preto tak neurobil ani žalovaný pred vydaním napadnutého rozhodnutia.

Keďže žalobca v správnom konaní vzniesol námietky voči tomuto záveru žalovaného, je nevyhnutné konštatovať, že jeho právo splniť si povinnosť dokazovania bolo porušené práve tým, že v konaní neboli správnym orgánom vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon ukladá. Rozhodnutie žalovaného tak nebolo možné považovať za vychádzajúce zo skutkového stavu zisteného v súlade so zásadou materiálnej pravdy z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia svojho postupu.

Na základe uvedeného potom nebolo možné ustáliť, či je rozhodnutie žalovaného v súlade so zákonom, a preto krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie a vec vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu, a preto podľa § 219 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

V ďalšom konaní žalovaný v zmysle § 250j ods. 6 O.s.p. po odstránení uvedeného nedostatku v konaní a prípadne po vykonaní ďalšieho dokazovania musí opätovne posúdiť zistený skutkový stav a rozhodnúť vo veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu v celkovej výške 1 809,50 Sk (za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu - 1 371,- Sk spolu s prislúchajúcou náhradou režijného paušálu 178,- Sk a 19% DPH v sume 260,50 Sk).

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 27. septembra 2007

JUDr. Tatiana Aschenbrennerová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: